

– Այո, գիտեմ, կը յիշեմ:

– Այո թուղթը պետք է ինձ գտնես եւ տաս, ահա բոլոր իմ պահանջմունքս:

– Այդչա՛փ միայն, եւ այս ոչինչ թղթին համար զիս սարսափեցուցիր:

Այս խօսքերն ըսելէն վերջ ելաւ տեղէն եւ պարկերուն մէկը բացաւ դողդոջուն ձեռքք եւ հայերէն թուղթ մը գտնելով,

– Ահա թուղթը,– ըսաւ:

– Ճշմարիտ ա՛յս է, հարցուց մարդը կակթեղին մօտենալով աչք մը պտտցնելէն եւ ծոցը դնելէն վերջ, լաւ՛ է, Միրզա Յասան, հիմա պետք է ինձի շիտակը խոստովանիս թէ ի՞նչ է Ջաբր ամիրապետին հրամանը առ Բուղայ Յայաստանի համար:

– Արդէն կը տեսնես թէ ինչ է. կամ պետք է Յայաստան իւր անհաւատութիւնը թողու եւ ուղիղ հաւատքն ընդունի, կամ պետք է բոլորովին կորի, եւ իւր յիշատակը աշխարհքես վերնա:

– Ուրեմն մնաս բարեւ, կը տեսնես թէ ես խելօք եւ խօսք հասկցող մարդոց վնաս չունիմ,– ըսաւ եւ առանց ետին դարձնելու գլուխը՝ հանդարտ քայլերով ելաւ դուրս:– Երթա՛նք տղաք,– զրուցեց եւ անհետ եղաւ:

Միրզա Յասան դուրս ելաւ եւ իրօք տեսաւ իւր քսանի չափ ծառաներէ մէկ քանի հատը փողոտեալ, միւսները չուաններով կապկպած. ծառաներուն եւ ինքնիրեն կը հարցներ թէ ո՛վ էր այդ սոսկալի մարդը կամ երեւոյթը:

Մենք գիտենք, թէ խութեցի Յովնանն էր նա: